

har saadanne fra adskillige Seminarier, der har netop været afholdt et Seminarium i København —, viser det sig, at hvor Optagelsesprøven har virket i fuldt Omfang med tilstrækkelig Forberedelsestid, har man faaet Klasser, som alle er under Gennemsnittet, eller, hvad der bliver det samme, denne Seminarieprøve garanterer ikke, at man faar dueligt Elevmateriale.

Men dertil kommer en anden Ting, som er ganske stridende mod Bevillingens Forudsætning. Det har vist sig, at Eleverne, da der stilles ret betydelige Krav til dem, nu i store Masser søger ind paa Skoler i Stedet for at lade sig undervise af de enkelte Lærere rundt i Sognene. De enkelte Lærere tør ligefrem ikke paatage sig Ansvaret. Jo dygtigere de er, desto mere skyder de det fra sig og siger: Nej, vi kan ikke risikere, at vore Elever, som ikke er gennemtrænede med Skoledressur, staar tilbage og falder igennem overfor dem, som er skoledresserede, og Følgen er, at langt det største Antal nu gaar ind paa Skoler. Men der staar udtrykkelig i Bevillingens Motivering af 1912—13, at saaledes ønsker man ikke, at denne Optagelsesprøve skal falde ud, naar den praktisk gennemføres. Denne Forhaands-Træning har desuden vist sig at kræve saa stort Arbejde, at Eleverne ikke kan nøjes med nogle faa Maanedes eller et Aar, men gennemsnitlig bruger $1\frac{1}{2}$ Aar dertil. Med andre Ord, i Stedet for, at man kunde have gennemført en Seminarieordning paa 4 Aar, har man nu en Ordning paa fulde 3 Aar plus $1\frac{1}{2}$ løse Aar. Jeg tror, det er en uheldig Metode, og det sagde jeg allerede den Gang. Jeg tror for øvrigt, man kan paapege — men det maa være underkastet en nærmere Undersøgelse og Erfaring med Tiden —, at Materialet af Elever bliver forfinet, saa at det mindre og mindre bliver Folkets egne Lag, fra hvilke Lærerne kommer. I hvert Fald, derfra, hvor jeg er kendt, har jeg det Indtryk, at denne Udvikling er tiltaget efter den nævnte Ordning. Det var det ene Punkt af Seminarieuddannelsen, jeg gerne vilde udtale mig om.

I Konsekvens af denne Optagelsesprøve var det Meningen, at Læseplanen skulde omlægges, og Resultatet er da ogsaa blevet, at der er udgaaet et Cirkulære fra Ministeriet angaaende denne Læseplans Omlægning. Jeg skal ikke plage med Enkeltheder; men gøre opmærksom paa, at denne Læseplan er fremkommet, efter at Ministeriet har forhandlet med et Udvalg, hvori det var lykkedes at samle Medlemmer fra hvad jeg vil kalde det yderste Højre til det

yderste Venstre i Seminarieverdenen. Disse Folk var blevet enige om en Slags Læseplan, som de forelagde Ministeriet. Ikke demdre er det den almindelige Opfattelse i Seminarieverdenen, at hvad de har forelagt Ministeriet, naar undtages et enkelt Punkt, nemlig Borttagelsen af den saakaldte katekiske Disposition, ikke i nogen nævneværdig Grad har sat sit Præg paa det Cirkulære; Ministeriet har udsendt. Derfor er man i Seminarieverdenen kommet til den Overbevisning, at der findes Kræfter i Ministeriet, der er for stærke til, at man kan faa Bugt med den Linie, de repræsenterer, og føre denne Sag ind paa nye Veje. Hvor disse Kræfter ligger, er selvfølgelig os — jeg havde nær sagt officielt — ukendt, og jeg skal ikke gøre Forsøg paa at komme til Bunds heri. Men jeg vil henstille til den højtærede Kultusminister, om det ikke var bedre nu at hugge igennem med denne Sag, om det ikke vilde være sundere at sige, at den hele Seminarieuddannelse kræver i Virkeligheden en omhyggelig Overvejelse; om Ministeren ikke mener, at Tiden nu burde være inde — det skal jeg nu ikke fordybe mig i — til at reformere Seminarieuddannelsen. Jeg tror, at der er Enighed om det. Spørgsmaalet har været oppe i 1908, og der har været debatteret stærkt om 3- eller 4-aarig Uddannelse. Alt i alt tror jeg, at Tiden er moden til at arbejde paa at lægge Sagen om, blandt andet under Hensyn til Mellemskolen, som virkelig kan have Brug for de Kræfter, der kan udgaa netop fra Seminarierne, men jeg tror, at det eneste naturlige da vilde være ikke at forsøge at flikke i Fællesskab paa det, som ved den første Flikning bragte saa utilfredsstillende et Resultat for Seminarierne, men ligefrem at nedsætte en Kommission. Det er det, jeg vil henstille til Kultusministerens Overvejelse.

Til Slutning ønsker jeg at sige et Par Ord — ja, lad mig springe lige i det — om to Arrestantsager, som har været omtalte i den sidste Tid, og som angaar to Arrestanter, der har været, om jeg saa maa sige, under Behandling af Herredsfoged Stephensen i Middelfart. Jeg skal ikke inklade mig paa Sagernes Realitet, jeg tillader mig at tro, at den i det væsentlige er kendt af Almenheden. Men jeg vil knytte et Par Bemærkninger til de Dømme, der er faldet, og derefter rette en Forespørgsel til den højtærede Justitsminister.

Den ene Sag er en Brandstiftelsessag, der angaar en Købmand Vestergaard. Der blev afsagt Arrestdekret over ham, han appellerede den Kendelse, hvorved dette